



Пейо Яворов

Славата на поета

Слава! Чувам аз понякога тая странна дума  
при скръбавото име на поета: слава!  
И като някоя обидна и жестока глума  
да ми звучи тя нивга не престава.

Слава! Славата на идеали и полети  
сред делничния блясък по стъгдите прашни;  
тържествените клетви и свещените обети –  
и отрезвленията страшни...

Славата на песен – може би за няман залък,  
за дни без збовет или нощи без светило,  
за болки знойни от зъбите на клеветник жалък,  
на завист от забоденото жило...

Слава! Славата на недовършената песен,  
на силом и без време скъсаната корда;  
в душите ехо – ехото в души, покрити с плесен,  
презрени от душата горда.

Слава! – чувам аз да славят и поета...  
Слава –  
за незабравата свидетелствена дума...  
О присмех зъл! – Да ми звучи тя нивга не  
престава  
като обидна и жестока глума.

КРАЙ

Източник: Словото

**Публикация**

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев  
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7144>]